

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

# “Ο ΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μετά ένα τέταρτο ένα μυστηριώδες αιάξι συνοδευόμενο από ίππεις έφευγε για τή Γαλλία. Μέσα στο άμαξι αυτό ήταν ο Λαντρώ, τ βρόφος, ή έπιστολή και τὰ κιβώτια με τες τριάντα δυό χιλιάδες σκούδα. Τά χρήματα αυτά που ο πατέρας σας τού τὰ ελεχ δώσαί για νά σάς σκοτώση ήταν προωρισμένα τώρα για τή συντήρησή σας. Τήν άλλη μέρα, ο Παρακέλσος κ' εγώ φεύγαμε από τόν πύργο, χωρίς όμως νά μπορούσαμε ν' άποκηρευήσουμε τόν κόμητα, γιατί ένα τρομερό δυστύχημα τού ελεχ συμβεί τή νύχτα. Η κόμησσα, μαθαίνοντας ότι ένα παιδί της ελεχ εξαφανιστεί μυστηριωδώς, έπεθε άποπληξία και πέθανε.

“Ο Βρινιδνός έξαντλημένος διέκοψε σ' αυτό τῷ σημειο τήν άφήγησή του. “Ο Φλορεστάν δέν έβγαζε ούτε λέξη. Μιά θλίψη ελεχ άτλωθή στήν ψυχή του. “Ενοιωθε μία βαθιά περιφρόνησι πρὸς τόν πατέρα του, ο όποιος ήταν όλη ή αιτία τής δυστυχίας του. Σκεφτόταν γιατί όταν έφτασε στήν Τουρραίνη, ήσυχος και άμέρμυος, νά μή άνοιξη τήν έπιστολή αυτή! Με ποιά χαρά θά πηγαινε στόν άδελφό του Γοδεφρίδο και θά τού έλεγε :

— “Εγώ είμαι, άδελφέ! άγχάλιασέ με μόνο και κράτησε όλους τούς τίτλους σου και τὸ πλούτη σου! “Εγώ δέν θέλω τίποτε άλλο από σένα!

X

## Η ΠΡΟΡΡΗΣΙΣ

“Ο Βρινιδνός σέ λίγο άρχισε νά μιλάη και ν' άφηγηται στο Φλορεστάν τὰ γεγονότα, τὰ όποια διηγηθήκαμε ήδη στά περασμένα κεφάλαια τού μυθιστορηματος. Τού διηγήθηκε πὸς ο Λαντρώ κατάφερε τὸ φτωχὸ Γάλλο εύγενή κόμητα ντὲ Μορλάκ νά τόν υιοθετήση, άντι ώρισμένης ετησίας έπιχορηγήσεως.

Μετά είκοσι έφτά χρόνια από τότε, συνέχισε ο Βρινιδνός, ο κόμης Φίλιππος πέθανε. “Ο Λαντρώ γεροντοσε εν τῷ μεταξύ, εύτυχῆς μέσα στή στοργή τής κόρης του Μαγδαληνῆς. “Ηταν άρρωστωμένος στόν άδελφό σας Γοδεφρίδο τόν όποιο ελάτρευε. Σ' όλο αυτό τὸ διάστημα περιμενε τήν ώρα τής θριαμβευτικῆς έπιστροφῆς σας, τήν ώρα, πού άφοῦ κάθε κίνδυνος θά ελεχ πιά εκλείψει, θά σας παρουσίαζε στόν άδελφό σας και θά σας άποκαθιστοῦσε τούς τίτλους σας και τὰ δικαιώματά σας.

Τότε ο κόμης Γοδεφρίδος ανέλαβε κάποια πολιτική άποστολή στήν “Ισπανία, στόν βασιλέα Φίλιππο. “Ο Λαντρώ ήταν όποχρησμένος ν' ακολουθήση τόν άφέντη του. “Επειδή δὲ ή άποστολή αυτή ήταν επικίνδυνη και μπορούσε ίσως νά μή γυρίση πίσω έψαξε νά βρη έναν άνθρωπο πού νά τόν άντικαθιστοῦσε σέ περίπτωση θανάτου νά πληρώνη δηλαδή στόν κόμητα ντὲ Μορλάκ τήν ετησια έπιχορηγήση τής συντηρήσεώς σας και νά επαγρυπνή για νά μή πλησιάζετε στήν Τουρραίνη επί τέσσαρα χρόνια.

“Εδιάλεξε γι' αυτό τήν κόρη του. Είνε αλήθεια πὸς ή Μαγδαληνή ήτανε κορίτσι, μά κορίτσι προικισμένο με χιλια δυό χαρίσματα. “Ηξερε τήν έχεμυθειά της, τήν φρόνησή της και τήν άπεριόριστη πρὸς τήν οικογένεια τής Θούνης άφοσίωσή της. Μονάχα αυτή τού φάνηκε άξία τής έμπιστοσύνης του. Τῆς άνοιξε τήν καρδιά του και τῆς τὰ όμολόγησε όλα. Στο τέλος τῆς ελεχ :

— “Υπάρχει μέσα στο παλιό μας σπίτι τού περιφράκτου τών Βερνανδίνων ένα κιβώτιο τὸ κλειδί τού όποίου θά σου δώσω. Μέσα στό κιβώτιο αυτό υπάρχουν τρεις χιλιάδες χρυσά σκούδα. “Εάν δὲ γυρίσω από τήν “Ισπανία, θυμησού νά στέλνης κάθε χρόνο χιλια σκούδα στόν κόμητα ντὲ Μορλάκ. “Η ασφάλεια τής οικογενείας τής Θούνης κρέμεται σέ σένα!

“Ο Λαντρώ δέν ξαναγύρισε από τήν “Ισπανία. “Υστερ' από λίγους μήνες, όταν ή Μαγδαληνή θέλησε νά ύπακούση τόν πατέρα της και έπεσκέφθητὸ παλιό σπίτι τού περιφράκτου συνέβη ένα πῶγμα άπελπιστικό... Μέσα στή βία και τῆ συγκίνηση τού άποχωρισμοῦ ο πατέρας τῆς ελεχ ξεχάσει νά τῆς πῆ σέ ποιο μέρος ελεχ χωμένο τὸ κιβώτιο.

Συνέχεια αὐτοῦ ήταν νά πάγη ο όποκόμης ντὲ Μορλάκ νά λαβαίνη τὸ ετήσιο εισόδημα πού τού ελεχ όρισει ο Λαντρώ. Περιέμενε ώστὸσο τρία χρόνια και, όταν έπέρασαν αυτά, είτε για νά εκδικηθῆτὸ Λαντρώ, είτε γιατί σας ελεχ λυπηθεί σας έστειλε στή Τουρραίνη δίνοντάς σας και τήν περιφρημ έπιστολή τού πατέρα σας πρὸς τόν άδελφό σας.

“Από τῆ στιγμή αυτή τὸ γράμα αυτό, σά νά ελεχ κάποια μαγική δύναμη, συσσωραθεί άλλεπάλληλα δυστυχῆματα έναντιον δλον όσοι τὸ έγγίζουν. Φθάνετε στήν Τουραίνη. Μία φιλονικία στά χαρτιά σας άναγκάζει νά μονομαχησετε και πληγώνετε βαρεια κάτ' άπ' τὰ παράθυρα τού σπιτιοῦ τής Μαγδαληνῆς. Αὐτῆ τότε βλέπει τήν όμοιοτήτά σας πρὸς τόν άφέντη της, ύποπτεύεται ποιός ελεθε,

ψάχνει τες τσέπες σας και βρίσκει μέσα σ' αυτές τήν έπιστολή για τήν όποία τῆς ελεχ μιλήσει ο πατέρας της. Μόλις τήν ελεθε τήν έπιασε τρόμος. Θυμήθηκε τήν τραγική προφητεία τού Παρακέλσου, ύπολογίζει τὰ χρόνια και βλέπει πὸς ελεχ φτάσει ακριβῶς ο χρόνος τής πραγματοποιήσεως τής προφητείας. Σας πρὸνε μία γράμμα με τήν έλπίδα ότι έτσι δέν θά μάθετε τίποτε και έπειτα, επειδή σας εύσαλαχνίζει, σας παραλαμβάνει στο σπίτι της για νά περιποιηθῆ τήν πληγή σας.

Κατόπιν άποφασίζει νά φωνάξη ένα γιατρό και βρίσκει έμένα. Μόλις σας ελεθε με έάφνιασε ή όμοιότης σας με τόν άδελφό σας και δέν άργητα νά καταλάβω ότι ελεθε τὸ βρόφος πού ελεχ γεννηθῆτὸ τῆ βραδυά κατά τήν όποία ο πατέρας σας, μάς έπιλοξήνησε με τόν Παρακέλσο στόν πύργο του. “Αμέσως ένα σχέδιο γεννιέται μέσα στο μυαλό μου και για νά τὸ πραγματοποιήσω σας άποκαλύπτω ένα μόνο μέρος τής αλήθειας, λέγοντας ότι ελεθε κύριος τερστίας περιουσίας. “Αναλαμβάνω μάλιτα νά σας τήν άποδώσω και σας μου τάζετε τὰ μισά άν τὸ κατορθώσω. Καμμιά άμφιβολία δέν ελεχ για τήν έπιτυχία τού σχεδίου μου, γιατί ο χαρακτήρ τού κόμητος Γοδεφρίδου μου ήταν γνωστός. Μόλις ελεθε διαβάσει τήν έπιστολή τού πατέρα σας, δέν ελεθε σῶτε στιγμή νά σας άποδώσει τήν πατρική κληρονομία. Μονάχα πού μου φλεικε ή έπιστολή, τήν όποία ύστερα από μία άγρια πάλη με τῆ Μαγδαληνή κατώρθωσα νά πάρω στα χέρια μου. “Αλλά άμέσως τὰ πράγματα παίρνουν διαφορετική τροπή. “Εσείς γινώσατε φαντος, ενώ εγώ χάρις στήν άμείλικτη καταδίωξη τού μυστηριώδους “Εξαδέλφου τού Διαβόλου φυλακίζομαι εδῶ μέσα όπου και πρόκειται νά πεθάνω.

“Ο Βρινιδνός στο σημειο αυτό εσώπασε. “Η συνεχῆς αυτή όμιλία τόν ελεχ έξαντλήσει τόσο ώστε έπεσε κάτω άναίσθητος. “Ο Φλορεστάν παίγοντας τὸ φῶς τόν έπλησίασε και άρχισε νά τόν περιποιείται. Σέ λίγο ο Βρινιδνός συνήλθε και τού ελεχ :

— “Τώρα, ύψηλότατε, άνοιχτε τὰ ρουχα μου και πάρτε τήν έπιστολή σας... Τήν έχω χωμένη στο στήθος μου.

“Ο Φλορεστάν ξεσπασε σέ δυνατὸ γέλιο και άπάντησε :

— Τήν έπιστολή!... Τί νά τήν κάνω;... Τί θά μου χρησιμεύση στο βάθος τού ύπογειου άντῶ του βρίσκομαι θαμμένος ζωντανός; “Επειτα θά νοιμίσετε ίσως ότι με τρώει ή έπιθυμία νά άσπασθῶ τὸ χειρόγραφο αυτό τού πατέρα μου... Χά! χά! Στ' αλήθεια πρέπει νά εύλογῶ τῆ μνήμη τού τρομεροῦ αὐτοῦ πατέρα ο όποιος επειδή κάποιος τσαρλατάνος τού ελεπε μερικῆς φλυαριῆς, μ' έβγαλε από τὸ σπίτι του κ' από τήν καρδιά του... “Η έπιστολή!... Μά κ' ελεύθερος νά ήμουνα θά μπορούσε νά με κάνει νά ξαναζήσω τὰ τριάντα αὐτὰ χρόνια τῆς ζωῆς μου πού τὰ πέρασα μέσα στήν άθλιότητα και τήν έγκατάλειψη; Κράτησε τήν καταρρομένη αυτή έπιστολή!... “Ολη ή εύτυχία μου στόν κόσμον αυτόν εδόθη στόν Γοδεφρίδο, τόν εύγενῆ άδελφό μου! “Εγώ είμαι ένας παρίας, ένας λεπρός... Σέ μέσα εδῶθησαν ή άπραγματοποίητες έπιθυμίες, τὸ μίσος, ή φυλακή, ο θάνατος μέσα στήν άπελπισία και στο σκοτάδι!... Σ' αὐτόν ο πλούτος, ο έρως, ή δόξα, ή έλευθερία, τὸ φῶς!...

— Σιωπή τόν διέκοψε με πένθυμη φωνῆ ο Βρινιδνός. Κόμη Φλορεστάν τῆς Θούνης, φτάνουν ή ειρωνίες, φτάνουν ή βλαστήμιες! Τῆ στιγμή αυτή πού ζηλεύετε τήν τῆχη του, ο άδελφός σας ελεθε εκατό φορές πὸς δυστυχῆς από σας! “Ελευθερία, δόξα, τιμές, πλούτος, όλα σα σας έπηρε χωρίς νά τὸ ξερη διαλυθῆκαν σάν κανός!... Τὸ δομαῖο πού ελεχ και δικό σας, “Υψηλότατε, έγινε ένα με τήν άτιμία και τήν προδοσία. “Η ύπόληψη τού κυλιότηκε μέσα στο βοῦρκο και τὸ κρώμα τόν περιμένει. “Η περιουσία του θά δημευθῆ... Μετά ένα μήνα ή σύγγυος του δέν θά εχη πιά ούτε σπίτι, ούτε ψωμί... Ελεθε εύχαριστημένος, κύριε κόμη;

“Ο Φλορεστάν χλωμός από τήν έκπληξη του ελεχ σηκωθῆ.

— Λές ψέμματα! φώναξε. Αὐτός! ο Γοδεφρίδος! προδοτής! άνανδρος! ελεθε αδύνατο!...

— “Ακούστε αυτό πού θά σας πῶ καλά, έξακολούθησε ο Βρινιδνός. Ελεχάν έμπιστευθῆτὸ τῆ τῆχη τού τὰ κλειδιά τῆς έκκλησιῆς μέσα στήν όποια φυλαγόταν ή περιουσία όλων τών εύπόρων οικογενειών τῆς πόλεως; ξερετε τί τὰ ελεχε αυτά τὰ κλειδιά ή μάλλον τί τόν κατηγοροῦν ότι τὰ ελεχε;

— “Οχι! άπάντησε ο Φλορεστάν πού μόλις άκουσε τῆ λέξη κλειδιά ζαλιότηκε.

— Τόν ελεθαν, έξακολούθησε ο Βρινιδνός, τῆ νύχτα τού χοροῦ τού διοικητοῦ νά τὰ ρίχνη από τόν εζώση τού μεγαρόν στόν Ταγμαφῆρ, τόν άρχηγὸ τών μισθοφόρων, ο όποιος κατόπι με τούς ανθρώπους του έλεηλάτησε τήν έκκλησία...

(Ακολουθεῖ).



“Ο Φλορεστάν τόν έπλησίασε και άρχισε νά τόν περιποιείται.